

"Vaak zaten we in het restaurant Bloemenheuvel..."

Vaak zaten we in het restaurant Bloemenheuvel of in café Het Hemeltje in Bloemendaal

In kleine kring mag toch wel bekend worden verondersteld dat de naam Deutekom afgeleid is van Doetinchem. Zoals iedereen weet die goed heeft op gelet op de lagere school is daar in histories opzicht niet bepaald de viktorie begonnen, net zo min als bij de gereformeerde gelijknamige familie Deutekom die ik tussen sept. 1963 en sept. 1965 twee tot drie keer per week bezocht omdat ik intensief met de dochter des huizes Els Deutekom om ging.

Wij zaten bij elkaar in de derde klas van de Da Costa kweekschool te Bloemendaal en zagen elkaar een twaalf, dertien uur per dag. Tot grote ergernis van de andere klasgenoten waren wij "een stelletje." In de pauzes wandelden Els en ik in het Bloemendaalse bos of naar het kopje. Vaak zaten we in het restaurant van Bloemenheuvel of in café Het Hemeltje waar je behalve een glas cola nuttigen ook je boter ham kon op eten. In Haarlem zaten we uren lang hand in hand in een hoekje van het donkere klas sieke muziek café "Het Goede Uur". 's Middags was het bijna altijd leeg.

Vooraf klasgenoten Femmy de S. en Ina de H. realiseerden zich dat hun kans voorbij was en wel definitief, want wie wilde nu geen Amsterdamse dame als vriendin? Ik wel in elk geval als ex-Amsterdammer die tijdelijk, tussen 1957 en 1967 gedwong en in Heemstede woonde, waar volgens een uit Beverwijk afkomstige leraar Nederlands met een eeuwige vlinderdas, werkzaam in Leeuwarden, nog nooit iets van belang was vandaan gekomen, zoals hij mij in enkele tamelijk beledigende brieven schreef. Ik herinner mij nog goed de eerste avond dat ik haar mee uit nam naar een film en Els, die zich voor de gelegenheid goed had opgedoft, afhaalde van het Mariotteplein 17 te Amsterdam. Haar ouders zaten aan tafel gebogen over een gereformeerd kerk blaadje onder een lamp met een peertje van hooguit 60 watt. De burgerlijke ambiance deed sterk denken aan de sfeer van De Avonden van Gerard Kornelis van het Reve die zich toen nog niet in zijn grootheidswaan tot markies had gebombardeerd.

Overigens herinner ik mij niet veel meer van die film, behalve dat ik in het donker anderhalf uur op doortastende wijze haar rechterborst in mijn hand palm gevangen hield. Je moest toch wat als aan staand schoolmeester met de lager akte in het voor uitzicht die toegang gaf tot een uitzichtsloze baan aan een twee mansschooltje ergens in een dorp in Drenthe. Levenslang gevangenisstraf was minder erg, scheen mij het toen toe, nog niet beseffend dat elke vrijheid een illusie was, maar ik hield tegenover haar wijselijk mijn mond om de illusie niet onmiddellijk te verstoren. Een leven lang. Horror. Heemstede, waar volgens een uit Beverwijk afkomstige leraar Nederlands met een eeuwige vlinderdas, werkzaam in Leeuwarden, nog nooit iets van belang was vandaan gekomen, zoals hij mij in enkele tamelijk beledigende brieven schreef. Ik herinner mij nog goed de eerste avond dat ik haar mee uit nam naar een film en Els, die zich voor de gelegenheid goed had opgedoft, afhaalde van het Mariotteplein 17 te Amsterdam. Haar ouders zaten aan tafel gebogen over een gereformeerd kerk blaadje onder een lamp met een peertje van hooguit 60 watt. De burgerlijke ambiance deed sterk denken aan de sfeer van De Avonden van Gerard Kornelis van het Reve die zich toen nog niet in zijn grootheidswaan tot markies had gebombardeerd.

Overigens herinner ik mij niet veel meer van die film, behalve dat ik in het donker anderhalf uur op doortastende wijze haar rechterborst in mijn hand palm gevangen hield. Je moest toch wat als aan staand schoolmeester met de lager akte in het voor uitzicht die toegang gaf tot een uitzichtsloze baan aan een twee mansschooltje ergens in een dorp in Drenthe. Levenslang

gevangenisstraf was minder erg, scheen mij het toen toe, nog niet beseffend dat elke vrijheid een illusie was, maar ik hield tegenover haar wijselijk mijn mond om de illusie niet onmiddellijk te verstoren.

Een leven lang voor de klas staan was het laatste dat ik mij had voor genomen! Mogelijk dat het een James Bond film is geweest waar ik toen met Els naar toe ging. Een verwerpelijk puberaal genre goedkoop koude oorlogsdenken in Hollywoodstijl en smeltende koeleer lokaal Amerikaanse bombastiese fondant op het cinémascope doek gezet waar de vrijmaakt gereformeerde studentieke korpsbal Hans doktorandus van Seventer uit het Groningse Aduard, die al lang de middelbare leeftijd is gepasseerd, nog steeds zo dol op is, maar hij lijdt dan ook als vooraanstaand smaakbederver van de E.O. voor straf al jaren aan ernstige prostaat klachten. Dat krijg je er van! Zoals wel meer vrouwen waar ik relaties mee aan knoopte was Els D. uit Amsterdam niet alleen fysiek maar ook verbaal zeer begaafd. Op het gehaaid af, maar dat kon je een Amsterdamse meid die op haar toekomst was voorbereid ook toen al niet kwalijk nemen. Mijn taak in haar universum was voornamelijk luisteren naar de klachten over haar vorige vriendje, waarmee ze sinds haar dertiende levensjaar uitgebreid seksuele ervaring had opgedaan. Niets aan de hand, zult U zeggen en dat is ook zo want ik kon daar als schuchtere jongeman alleen maar mijn voordeel mee doen met een door de wol geverfde dame. Ik was in die tijd, begin silver sixties, als onzekere, gevoelige adolescent niet zo'n grote liefhebber van de wilde passie vruchten met de geur van limoenen der intieme omgang of de opwindende uren lang durende onstuimige vrijages, ineengestremeld op bed, zelfs bij zomerse temperaturen van 30 graden celsius, broeierige activiteiten, die met veel overtuigend gesteun en gekreun van haar kant gepaard gingen. U begrijpt dat ik inmiddels in het jaar twee duizend aangekomen het een en ander gewend ben en nergens meer van opkijk. Zelfs niet van de intieme intermenselijke buitenechtelijke omgang tussen de beide (of tussen leden van dezelfde) seksen in evangeliese kringen!

Els Deutekom is achteraf beschouwd gedurende korte tijd het beste geweest dat me gedurende mijn eerste vijftig jaar op aarde is overkomen. Voor het eerst in die jaren 1963 – 1966 ervoer ik iets van wat een grote liefde tussen twee mensen kon betekenen en maakte ik een gezin mee waarvan de leden zich om elkaars welbevinden bekommerden, dat wel! Na die tijd is seks niets meer geweest dan de vluchtige consumptie als van een Italiaans ijsje. Nog steeds keert mijn eerste liefde terug in mijn dromen, die merkwaardig genoeg een paradijselijk karakter hebben en in het tere koloriet van een vroege zomer gestalte krijgen voor mijn geestesoog. Het ver glijden van de tijd verdoezelt de scherpe contouren van die relatie met haar. Over blijven de herinneringen aan een tamelijk gelukkige, helaas slechts kort durende periode. Slechts anderhalf jaar van de drie jaar dat ik met haar omging waren zorgeloos en werden niet aangetast door de christelijke haat van haar gereformeerde ouders en aangetrouwde kalvinistische familie leden tegen mij.

Okt. tot eind december 1965 lag ik in bed met een ernstige vorm van de ziekte van Pfeiffer. Tijdens die periode maakte Els D. het uit. Het jaar 1966 vooral was een absoluut rampjaar voor mij. Ik mocht geen hoofd examen doen vanwege het overschrijven van een werkstuk, een baan in de audiovisuele reclame had ik onder druk van Els afgezegd evenals de al geaccepteerde onderwijzersbaan in Maastricht en Drimmelen aan een tweemansschool met vrijstelling voor militaire dienst moest ik als tweede keuze eveneens afzeggen.